

عنوان مقاله:

منطقه گرایی در معماری ایرانی

محل انتشار:

چهاردهمین کنفرانس ملی شهرسازی، معماری، عمران و محیط زیست (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

مرضیه خان احمدلو - فوق لیسانس مهندسی معماری، فارغ التحصیل دانشگاه آزاد اسلامی واحد محلات

خلاصه مقاله:

معماری اقلیمی مانند هر معماری سنتی دیگر، با جهان شناسی مانوس و مرتبط است. رابطه میان معماری و ویژگی های محیطی نه تنها برای معماران بومی اهمیت دارد بلکه برای معماران غیربومی که در بستر فرهنگی متفاوتی رشد یافته اند نیز اهمیت به سزایی دارد. کنکاش در فرایند چنین تعاملی هم برای معمار غیربومی و هم برای مخاطبان، کارفرمایان و تحلیل گرایان مملو از دریافت های منحصر به فرد و گهگاه تردید آمیز است. یکی از این تردید ها آن است که در دنیای امروز که مرزهای قراردادی کشور ها در پیشگاه معماران اعتبار خود را از دست داده و آنها همواره در جستجوی فرصت هایی تازه در محیط هایی تازه اند. امروزه تصمیم گیری های سیاسی، اجتماعی و فرهنگی در نقاط مختلف جهان بر اساس نگرش جهانی بومی صورت می گیرد. منطقه گرایی رویکردی است که در مقابل یکسان سازی معماری و عدم توجه به فرهنگ و بستر فرهنگی مقاومت کرده و به دنبال تقویت ارزش های منطقه ای و احترام به ویژگی های زیست محیطی بوده است. روش تحقیق در این مقاله بر مبنای روش کیفی و تحلیلی- تفسیری بوده است.

کلمات کلیدی:

معماری اقلیمی، معماری بومی، منطقه گرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1373082>

